

Form af Tilskud, kom det Udvalg, der skulde bedømme den Skade, der var sket paa Fiskernes Redskaber, til det Resultat, at den Hjælp, der skulde ydes, helst maatte have Form af Laan. Naar Udvalget kom til det Resultat, var det, fordi man havde betydelige Vanskeligheder ved at konstatere, hvor meget der var mistet, og hvor stor Værdi det havde, og fordi der ikke krævedes den samme strenge Undersøgelse for at yde Laan som for at give Tilskud. Denne Form for Hjælp vandt ikke fuldt Bifald i Fiskerbefolkningen — det maa jeg erkende —, der var en Del, som havde ventet, at naar der kunde gives Tilskud i Anledning af den Skade, der var forvoldt andre Steder, kunde man ogsaa give Tilskud til Fiskerne for deres Tab. Man slog sig imidlertid til Ro med Bestemmelsen og søgte naturligvis efter bedste Evne at klare for de Laan, man havde faaet. Men de Forhold, der umiddelbart derefter indtraf, og som paa forskellig Maade var uheldige for Fiskerne, medførte, at de Fiskere, der havde faaet de omtalte Laan, havde ret store Vanskeligheder ved at faa dem tilbagebetalt, og der opstod derfor Ønske om visse Lempelser med Hensyn til Tilbagebetalingen. Jeg kan her med Glæde og med Tak konstatere, at Lovgivningsmagten, efter at Laanet var bevilget, viste Forstaaelse overfor de laantagende paa en saadan Maade, at Fiskerne i al Almindelighed var glade derfor. Der blev først bevilget Rentefrihed for Laanene. Det er klart, at det var en betydelig Lempelse, som gjorde, at disse Laan blev af en saadan Art, at man aldrig noget andet Sted kunde faa dem paa denne Maade. Dernæst blev der bevilget en Eftergivelse af 200 Kr. paa hvert Laan; alle Laan paa ikke over 200 Kr. blev strøget, og alle Laan paa over 200 Kr. blev skrevet 200 Kr. ned. Oprindeligt var der 922 Gældsbeviser til et Beløb af 576 900 Kr., og dette Beløb blev ved Eftergivelsen af disse 200 Kr. nedskrevet med 166 000 Kr., hvorved 250 Gældsbeviser udgik.

Nu skulde man tro, at naar det var sket, maatte Fiskerne være tilfredse og slaa sig til Ro med, at nu maatte Resten betales, og jeg tror at turde sige, at der af mange, og jeg haaber af alle dem, der kunde, er gjort Anstrengelser for at faa Laanet tilbagebetalt. Men det er givet, at det fortrinsvis har været de allerfattigste, de daarligst stillede indenfor Erhvervet, der har søgt disse Laan, og det er givet, at de havde Besvær med at faa dem tilbagebetalt. Dette gav sig Udslag i, at Laantagerne gentagne Gange,

naar Fiskerne var samlede til Aarsmøde, henvendte sig til Dansk Fiskeriforening — maa jeg indskyde den Bemærkning, at jeg haaber, det høje Tings Medlemmer alle er klar over, at Dansk Fiskeriforening er den landsomfattende Centralorganisation for alle danske Fiskere, der er Medlemmer af en Forening, og det er dog de fleste — med Anmodning om, at Dansk Fiskeriforening vilde gøre, hvad man kunde, for at faa Restbeløbet enten helt eller delvis eftergivet. Vi henvendte os desangaaende til den højtærede Landbrugsminister og mødte ogsaa Forstaaelse for Sagen. Vi blev enige med Ministeren om, at for at noget saadant kunde ske, maatte hver enkelt Mand søge derom, og der maatte være vedlagt hans Ansøgning en Erklæring fra hans Fiskeriforening samt en anbefaling fra Kommunalbestyrelsen. Vi havde den Opfattelse, at naar man gik frem paa denne Maade, vilde man kunne faa et saadant Billede af Forholdene, at Lovgivningsmagten maatte skønne, der var Grund til at imødekomme dem, som kunde fremskaffe disse Erklæringer. Samtidig nedsatte Landbrugsministeriet et Udvalg til at bedømme de indkomne Ansøgninger; det blev for øvrigt det samme Udvalg, som i sin Tid var nedsat til at bedømme de Andragender, der i 1921 indkom om Laan. Der var paa det daværende Tidspunkt 663 Laantagere tilbage med en Restgæld paa ca. 376 000 Kr. Fra disse 663 Laantagere indgik der 486 Andragender om hel eller delvis Eftergivelse, og alle disse Andragender var bilagt anbefalinger fra den stedlige Fiskeriforening og fra Kommunalbestyrelsen, ganske vist mere eller mindre indtrængende, men i al Almindelighed dog Erklæringer om, at vedkommende Mand var i en saadan økonomisk Situation, at man maatte anse det for rigtigst, at Gælden blev eftergivet ham. Udvalget indgav da, efter at have haft nogle Møder, en Betænkning, der indeholdt en Flertals- og en Mindretalsindstilling. Betænkningen gik i Virkeligheden ud paa, at man indstillede alle disse Andragere til Eftergivelse; man saa saaledes paa Sagen, at det var ganske umuligt at pille nogle enkelte ud, idet faktisk alle disse 486 Andragere mødte med en anbefaling — naturligvis en anbefaling for hver enkelt Andrager for sig; der var ikke Tale om at søge en bloc. Udvalgets Flertal indstillede derfor, at man skulde eftergive alle dem, der havde søgt om Eftergivelse, Halvdelen af Beløbet, og hvis Ministeriet vilde eftergive hele Beløbet, der skyldtes, henstillede man, at